pag. 242.

kerimest välle nobewa. Kui nalge foi, tulliwa kerakarra, ninna lafiwa noorenehe nerimest, kudur-usse tenost. wälla.
Pöiste öhangul läks tudenu jällegi kerakerrilt piirata. Tööri föst, oma larwadesse mann, piiblit lugema. Kui piimne foi, tulliwa jällegi eilerätse ülalolje fuitfuride törwa ümmaldega kerisoke, kon naa köik köik nalga ja nalga, ninna faina lahke, ja foi-kiri naiheri öra ottawa — ent fiji er löwwa; fst et widar omma heledat häält kuulda and, ninna pääle forwiliste omma paina tagasi pidiwa minema. Hommorgult läti tala jällegi wälli. Kolmandamal öhangul panti mehedene jälle ennitpahe korteri, wana wiis pois elli pia kui hämmar sälle jöur — tulliwa ka kolede ülalolje kerispoke, ja kui naa weel köörra köik hoolega ärateipsik läbi olewa foritfenn ja filmitfenn, köreliwa naa:, Läime kaibame oma wana wana efai mäe best wälla, ker läät ja Kolm tubat aastat maanu on — ogu nabeft tema pukanu felge film teda kelmi piist nägema, fst fün kerikum piist ta toeste olewa."
Kui körelitu, nii ka wiis tela. Ühlgani tormawa naa pimedat öst kui waarna, fuud mäe külge, kon naa ommi koledide ümitfi, ninna piksi hammastega mäne lahja öfkwa, wanna wanna esfi wälli kaibwa. Seeni läts häa tuba oige nööta, kooni hall wanawene kaibatu, ninna pikaft uneft iler ärätelu-foi.
Kui wana wana efole oija lugu örä olli jutustedu, oigi fee da henda jelgu pääle, ninna talli ommi laste laste lastega üten kerisi mann, et käänfin olewat noortmeeft teken otfi.
Ent nii piia, kui naa ommi törwa ümmaldega roftfate kerisoke faina — kirge aidar, ninna kerä fatte fuure müriniga kokku, ninna neiju köiki warrun forwiliste fugaroke maa ala.
Ent noormeer foi köige oma larwadefega, felle maa torni otfa, mida kerakerrä oma piiratu tföiriga, tema ümbre olliwa tähendanu. Kolmandamal hommorgul, kui kerakerra noortmeeft warna tulliwa — olli kerä kadunu, ja pöfjata kaud afemel, nelle kestel mulla torni otfan tudend oma larwadefe mees ästur.
Noormeer twodi läält örä, ja ta olli warna forwiliste ümitfi päimu, fst et naa köik kauba waijufiwa, koft naa enamb wistist tagasi ei faa, waigat päiwa nägemä. —
Ent felle fuure koleda kawwa afemele olewat peraft poole fuur lepa möte kafunu, nelleft egaüks henda kärmuega kangi pünnäp kotta. —

Andri Piisas.

pag. 243.

2. Surma-füüd.

Üks rikas kaupmehel olli kolm waega ilusat tütart. Nooremehe kawwa mitmelt poolt näid kerdiko kaafar pündrma, ent riker kaupmees ei lugu ommi tütrit nellegi muile, kui noile, nellel nii nalja nulda üten olli. Ei ta tema tütre nallaga ülarnöör woaluda. Ei nii lugutt rikaft nopilaft noffgi lönda en ole, — pidiwa nein kurwalt ootma, kooni rikas nopilane tuleb. „Parem oota, kui unehtu" ütlep rahwa lönu, ja fee olli ka neile neinfile tröösti nopilaste ootmisen. Sia tulligi kah üks waega rikas nopilane ukse wedro wangerdega, nellel fuur ja warfe kulla koft körwal olli; mida ta omal nutfarit kaupmehe laalilaft nästa. Kaupmehel olli waega hää meel, kui nii rikaft wäimeeft ütlörd ja tulewat nägi; mida ta ammuti ootnu oli. Ka tütre käwewa kiddwarbil, mida olliwa kärmun üte törfi eest, fst üks ainus piti ja fee fuure ömne otaliper wanna. Wanembal olli ja köige kurenat röön, kui kunagi een pündrimäl neid. Ei pund kääni lahwaft, ei ka kerkaft laafima ei nadka. — foi mehele ninagi öm ponembale tütrele ofar, ja waega fuure-rüfilise laja peeli kaupmehe majan, millaft köigil näpijil ümbrit fää nahjaga laja röömu törr foi.
Ei nopilane ritter olli; er nöudaski nii waega temä kuga pelgi, ei elo paiga perrä, muud kui köik olliwa ennagi ömneft ütte-kui joobnu, et oodetawa laja laiwa. — Sääle piia piia wöt noor neife meer, oma kalli naafa körwale, ninna läts köige oma nallaga kodo minema. — Ent tema kodo olli üte ütfidu mere faare pääl, kon ukse ütfi maja, kulga kambridega noorikele elo afener onti. Meer ekte henda kotoft oia minemä, ja ond lahanta, ninna kerift tälle kangeste külli nelan kambren kärwi, ent mille nijendama kambre uft ewada. Ka pidi tema meke kodo tuledini kuld munakene kääs kaitma. Eelmisele olliwa köik nee asja ja käfi imeliku, — foi pidi ta fün, kui kunagi meke naine, tema käfi perrä elama. Lustilifelt mönge ta edimäl küll ilusa munakefega, egan üte-n kambren, — ent wimate nellas taline naisterahwalik hinna, kaladuft teeda laama, teda waega rahutus tegema, ninna kogoni pünama, ja ta mötel otaken: ehk folaus kääl nijendamen kambren küll nüüd olema, et ma fimmä fiise ommetegi ei tähi waatagi? Ma ei taha lääkt ja midagi örä wötta, ja ma arwa, et fee kuguni nahjo ei ole, kui